

Arrest

**nr. 173 411 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2003 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 24 februari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 3 september 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt. Tegen deze beslissing dient verzoeker een

annulatieberoep in bij de Raad van State die bij arrest nr. 178.312 van 8 januari 2008 het beroep verwerpt.

Op 10 augustus 2006 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in. Op 19 februari 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 12 449 van 10 juni 2008 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 2 juli 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 14 juli 2008 dient verzoeker voor een derde keer een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid beslist op 19 november 2008 de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 14 augustus 2009 dient verzoeker voor een vierde keer een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist op 28 september 2009 om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 4 december 2009 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist op 19 januari 2010 om de vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 22 maart 2010 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist op 25 maart 2010 om de zesde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 28 juni 2011 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist op 11 juli 2011 om de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 88 130 van 25 september 2012 het beroep verwerpt. Tegen voormeld arrest dient verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State die bij beschikking nr. 9.240 van 21 november 2012 het cassatieberoep niet-toelaatbaar verklaart.

Op 31 december 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 oktober 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.12.2012 werd ingediend door:

B., B.

Geboren te Lahijan, op (...)1960

Nationaliteit: Iran

Adres : (...)

N.N./ xxx

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij vroeg op 30.12.2003 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 06.09.2004 met de beslissing "Niet ontvankelijk, weigering van verblijf" door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij heeft daarna nog zes keer een asielaanvraag ingediend. Zijn laatste asielaanvraag van 28.06.2011 werd afgewezen op 11.07.2011. Hij beroept zich nu op zijn vrees voor terugkeer en verwijst in dit verband naar slechte behandelingen die hij in Iran heeft ondergaan, zijn behandeling in België wegens het trauma dat hij heeft ervaren, en zijn actieve lidmaatschap bij de Iraanse weerstand. We merken evenwel op dat betrokkene al deze elementen heeft aangehaald, of heeft kunnen aanhalen tijdens de zeven asielprocedures die hij heeft doorlopen. De stukken die hij voorlegt om zijn vrees aannemelijk te maken dateren van na zijn laatste asielaanvraag, wanneer hij de kans kreeg om nieuwe elementen aan te dragen. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zijn terugkeer naar Iran voor hem een risico inhoudt op een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het feit dat zijn echtgenote en zijn twee dochters wettelijk in Nederland verblijven, weerhoudt hem er niet van om zijn verblijfsaanvraag voor België in Iran in te dienen.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2003 in België verblijft, Frans heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd, sociale bindingen heeft) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 10 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 oktober 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"Il est enjoint à Monsieur
De heer*

*Nom, prénom/Naam, voornaam: B., B.
Date de naissance/geboortedatum: (...)1960
Lieu de naissance/geboorteplaats: Lahijan
Nationalité/nationaliteit: Iran*

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les 30 jours de la notification de décision.
binnen de 30 dagen na de kennisgeving.*

**MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:**

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :
Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:*

1° il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2: n'est pas en

possession d'un passeport valable.

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2013.

Verzoeker ontplooit echter geen middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de beslissing niet gemotiveerd is. De verwerende partij is vergeten de motivatie toe te voegen in de tekst van de beslissing.

Ter terechtzitting verduidelijkt de raadvrouw van verzoeker dat de motieven zelf nooit zijn bekendgemaakt aan verzoeker, m.a.w. de bijlage is niet toegevoegd bij de betekening.

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij hieromtrent het volgende:

“(…)

In antwoord op de verzoekende partij haar summiere kritiek, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend in de Nederlandse taal.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 41 van de Taalwet geheel terecht besloten dat de beslissing dd. 10.10.2013 in de Nederlandse taal diende te worden opgesteld.

Voormelde beslissing werd als bijlage gevoegd aan de akte van kennisgeving, dewelke ter kennis werd gebracht door tussenkomst van de politionele diensten en derhalve terecht werd opgesteld in de Franse taal, nu de akte ter kennis werd gebracht in Leuze-en-Henaut, dat behoort tot het Franse taalgebied.

De verzoekende partij zoekt kennelijk spijkers op laag water, waar zij meent dat de integrale motivering van de bestreden beslissing -zoals opgenomen in de bijlage van de beslissing- in de akte van kennisgeving diende te worden overgenomen.

Verweerder merkt nog op dat het feit dat de taal van de bestreden beslissing het Nederlands is, steun vindt in de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake onderhavig beroep, waarin wordt vastgesteld dat onderhavig annulatieberoep dient te worden behandeld in de taal van de procedure die de belangrijkste bestreden beslissing is, in casu het Nederlands.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.(…)”

3.3 Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

Op 10 oktober 2013 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een begeleidende brief naar de gemeente van Leuze-en-Hainaut met de vraag om de bijgevoegde beslissing omtrent de aanvraag 9bis en het bijgevoegde bevel aan verzoeker te betekenen.

Uit de fax van 23 oktober 2013 die de gemeente Leuze-en-Hainaut verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat aan verzoeker een deel van de beslissing inzake de aanvraag 9bis (de eerste bladzijde) en een bladzijde waarop de beroepsmogelijkheden vermeld staan, zijn betekend. Uit deze fax blijkt niet dat de bijlage van de beslissing, die de motieven bevat, ter kennis is gebracht aan verzoeker.

Verwerende partij laat ook na aan te tonen dat de motieven of de bijlage van de beslissing weldegelijk zijn ter kennis gebracht aan verzoeker. *In casu* blijkt dus niet ontegensprekelijk dat al de motieven van de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werden gebracht. Het verweer in de nota met opmerkingen dat de motivering in de bijlage van de beslissing niet is opgenomen in de beslissing zelf, is niet dienstig aangezien verzoeker betoogt dat hem geen motieven zijn ter kennis gebracht. Ook het verweer in verband met de taal waarin de motieven zijn opgesteld, is niet dienstig nu verzoeker daarover geen opmerking maakt.

Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd, is hem slechts tegenwerpelijk wanneer ze hem wordt betekend, ook al legt geen uitdrukkelijk voorschrift de individuele aanzegging op (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 459). De *in casu* bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk moet worden verklaard, moest bijgevolg aan verzoeker worden betekend.

Een overheidsakte is slechts rechtsgeldig betekend als alle relevante elementen van de beslissing ter kennis van de betrokkene zijn gebracht, met andere woorden als de belanghebbende is ingelicht over alle wezenlijke bestanddelen van de beslissing (RvS 8 maart 1993, nr. 42.154). De betekende overheid mag ook onder een andere vorm kennis geven, zoals door middel van een brief waarin de strekking van de beslissing weergegeven wordt. Zo moet de betekening van een beslissing die formeel gemotiveerd dient te worden, niet alleen de beslissing zelf maar ook de redenen voor die beslissing omvatten. Wanneer een beslissing gemotiveerd moet zijn, maakt die motivering formeel deel uit van de beslissing, zodat de beslissing slechts regelmatig is aangezegd aan de belanghebbende indien kennis wordt gegeven niet alleen van het beschikkend gedeelte van de beslissing maar ook van de redengeving ervan (o.c., nr. 461). *In casu* is de bestreden beslissing een beslissing die gemotiveerd moet zijn, namelijk op basis van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op basis van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu omvatte de betekening, volgens de stukken van het administratief dossier, niet de volledige inhoud van de beslissing, slechts een deel van de vereiste formele motivering werd weergegeven. Het gevolg hiervan is dat de beroepstermijn nog niet is ingegaan (RvS 27 januari 2006, nr. 154 223) omdat deze pas ingaat bij kennisgeving van de motieven (RvS 8 maart 1993, nr. 42 154; RvS 17 juni 2004, nr. 132 571).

Een beroep ingesteld vooraleer de beroepstermijn begint te lopen is om die reden niet ontvankelijk (o.c., nr. 418 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN